

La llum dels cims en lloc de porres violentes

written by Josep M. Boixareu Vilaplana | 14 d'octubre de 2019
Article publicat a El 9 Nou, el 4 d'octubre del 2019.

Escric aquest article la nit del 1r d'octubre d'enguany, tot tenint molt fresca la memòria de la nit anterior quan contemplava els llums als turons de Montserrat. Quins contrastos d'imatges! Fa poca estona estava a la manifestació en recordança d'aquell no tan llunyà 1-0 del 2017. No és un tòpic, aquesta data marcarà un abans i un després en la Història de Catalunya. La República Catalana independent arribarà i l'1-0 serà una de les fites més importants, perquè des del 2014, 2012 o del 1714, els catalans ens hem mobilitzat de maneres diferents per defensar el nostre dret a l'estat propi. L'1-0 ho vam fer de manera democràtica, valenta i també intel·ligent. Les forces soterrades de L'Estat espanyol, malgrat les manifestacions *xulesques* de Rajoy, no van trobar cap urna i tantes paperetes com van requisar tantes com se'n van tornar a imprimir; tants censos universals com van tancar no els va servir de res, i va haver-hi cens universal, hi va haver paperetes i hi va haver urnes i el referèndum es va celebrar. La ràbia per aquest fracàs de l'Estat, aquest ridícul, ha contribuït a la venjança que vam patir i estem patint.

Ara, esperant la sentència d'un judici vergonyós, els "piolins" verds i blaus van entrant continuadament a Catalunya, amb les seves porres preparades i amb el verí dels seus caps a la gola. Començant pel Borbó, el Rajoy, el ministre de l'interior, els caps de la policia estatal, la guàrdia civil i els infiltrats, van preparar i executar una operació maldestre però brutal contra els demòcrates catalans. D'entrada, durant el trist judici ja vam comprovar la baixa qualitat professional i humana dels "cervells" de l'operació.

Per no plorar, les seves declaracions van fer riure, ja no les dels desgraciats "piolins", sinó les del secretari d'estat d'Interior i del "súper" coronel de la Guàrdia Civil Pérez de los Cobos. A aquelles declaracions s'hi han afegit les declaracions contradictòries d'aquests dos personatges en vistes judicials més recents, amb l'agreujant que el tal Pérez de los Cobos ha fet deixadesa de les seves obligacions i ha traspassat responsabilitats a subordinats seus, els inspectors policials de cada col·legi electoral on van tenir llocs les brutalitats. Un superior que descarrega responsabilitats en els seus subordinats? Això és una indignitat en un cap policial i en qualsevol responsable de qualsevol organització. Quina gent! Gentussa!

Doncs ara, per terra, mar i aire, van arribant els mateixos desgraciats i cervells indignes de la mà del nou Rajoy, el "presidente en funciones" Pedro Sánchez. Sí, aquest tipus que semblava menys dolent que els d'abans s'ha tret la disfressa de republicà demòcrata i, malgrat estar "en funciones", ha ensenyat les vergonyes. Què creieu que en diria el seu fundador, el Pablo Iglesias del PSOE? Sense cap mena de pudor ens ha amenaçat amb el 155. Sense cap classe de respecte a la Declaració Universal dels Drets Humans ni a les superiors lleis internacionals ha dit que no hi haurà referèndum d'autodeterminació. I ell va de fracàs en fracàs allargant la cosa a veure què passa. Realment, ha sortit calcat a l'estaquiro de Rajoy. I de la UE, què se'n sap? Per aquest motiu la manifestació d'aquest 1-0 a Barcelona ha acabat a la seu de seva la delegació.

Si uns pretenen espantar-nos amb ofecs i amenaces, nosaltres responem pacíficament i retent culte a l'esforç i a la bellesa. La nit del canvi de mes, de setembre a octubre, l'esforç, la perícia i el patriotisme de centenars d'escaladors i escaladores ens van oferir un espectacle magnífic, meravellós, encisador, coronant i il·luminant 131 turons de la muntanya de Montserrat, símbol de Catalunya en

diferents aspectes. Per contemplar-lo vaig triar un lloc elevat de Castellbell i el Vilar. Érem poques persones que hi arribàrem quan es ponía el sol darrere de la màgica muntanya. En un queixal que feien els turons del nord, amb un fons taronja cap a vermell, es ponía un tall de lluna blanca i, al final, la foradada. A mesura que enfosquia, els llums s'anaven encenent. Eren llàgrimes pels ferits de l'1-0, els empresonats, els exiliats? 0, tal volta, eren la llum de moltes esperances? Des del nostre mirador destacaven el Cavall Bernat i Sant Jeroni. Era el dia del seu sant! El patró de llibreters, editors i traductors. Estic segur que el president Torra que era allà al damunt ho sabia, és persona culta, és editor. Quan es va fer fosc del tot, aquelles llumetes semblaven estrelles. Vaig pensar en els que fan servir les porres i en els que ens donen llum. Els catalans volem la llibertat per gaudir d'un país millor nacionalment i socialment. En els llums de Montserrat hi veiem, encara, l'esperança.

Sabem que, més tard o més d'hora, arribarà la sentència. Si és condemnatòria, no l'acceptarem, desobeïrem! Sí, el benestar de les futures generacions de catalans val prendre tots els riscos que calgui. Menys la violència, tot s'hi valdria. Sabeu el que ens ha recordat l'actual president de la Cambra de Comerç de Barcelona, Joan Canadell? Doncs que un dia, o dies, d'aturada general comporta molta menys pèrdua que el dèficit fiscal que estem suportant i del que la independència ens rescabalaria a tots els catalans i catalanes, a tots i totes. Som-hi! I, si no, hi tornarem. Llum als ulls i força al braç. Gràcies Jordis i tots els qui patiu la injustícia de la presó o l'exili. Val la pena i ho aconseguirem si anem plegats. Només ho farem junts!